

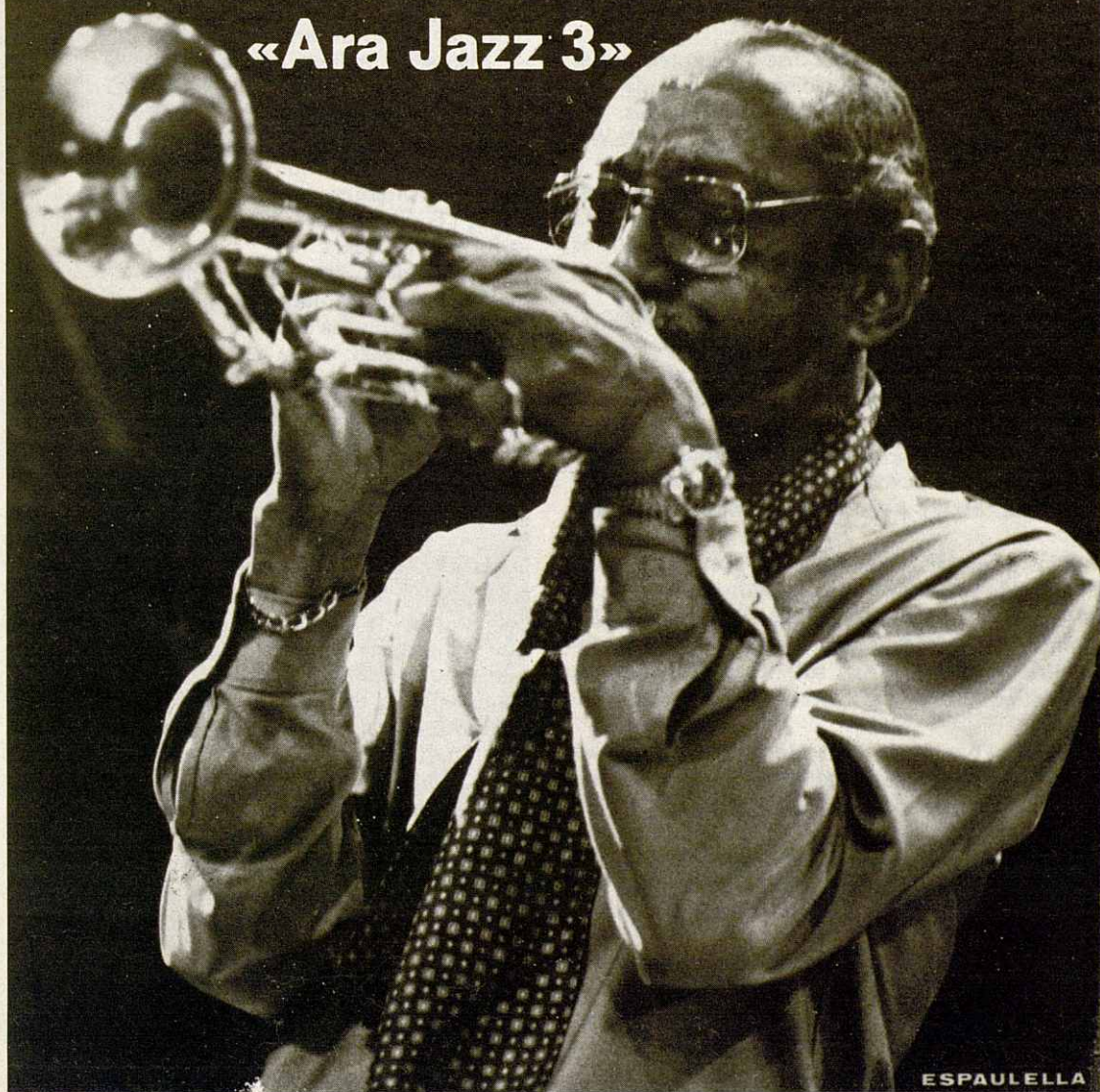
Núm. 11

Gener 1985

Edita: Jazz Club Granollers
Periodicitat mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

**Joe Newman
enceta el cicle
«Ara Jazz 3»**

ESPAULELLA

Dues col·leccions de «Vintage Jazz»

El 1935 un jove anomenat Otto Jung, afeccionat a col·leccionar discos a Frankfurt, li agradava especialment, Benny Goodman, però sovint hi havia uns vocals que no li anaven prou bé. Va escriure una carta a la companyia Elektrola de Berlín demanant una llista de discos d'en Goodman sense vocalistes.

La companyia no tenia la resposta i varen fer arribar la carta a un jove fanàtic del Jazz a Berlín, Hans Blüthner, a qui tampoc agradaven els vocalistes pel temps que prenien a la improvisació instrumental. Hans, va fer la llista i la va enviar a Jung. Així, varen encetar una amistat que encara perdura.

Per els puristes que encara discuteixen tals preferències, hi ha dues col·leccions de l'estil de jazz anomenat "clàssic" degudament separades. Els editors GUNTHER SCHULLER i MARTIN WILLIAMS han inclòs només un parell de vocals a "80 traks, 30 fands" en els seus sis enregistraments Smithsonian Institution "Big Band Jazz: a la col·lecció: From the Beginning to the Fifties (Smithsonian Recordings P.O. Box 10230. Des Moines. Iowa 50336).

Escoltant les primeres seleccions de Paul Whiteman, Fletcher Henderson, Mc Kinneys Cotton Pickers, la Casa Loma Orchestra i altres dels anys 20, és com llegir "sanscrit" ha deixat d'ésser un lleguatge vivent, l'interès és purament influencial. El llibret de 48 pàgines adjunt explica els orígens de la forma, descriu les interpretacions importants i presenta informació biogràfica.

Alguns originals han estat refets esmenant les variacions de velocitat (hi havia alguns dels originals de 78 equivocats). Però seguint endavant fins Jimmie Lucenford, Benny Goodman i el començament de Basie, fins i tot l'enamorat del jazz que estigui més al dia sentirà una mica de melangia.

Aquestes "big bands" varen fer la música popular del seu temps. Encara que molta gent que lamenta la desaparició de l'era de les big-bands oblidi que hi havia de tot i força. Aquestes són les millors i més populars. En el seu impacte comercial; el "Mission to Moscow" de Benny Goodman pot ser comparat a l'últim "Hit" del grup de rock AC/DC, al canvi pre-inflacionari, en tot cas. Amb "Stardust" Artie Shaw confirma el seu mestratge que amb gust i integritat aconsegueix el "ganxo" necessari per ser ídols de masses.

Molt sovint els directors eren els millors músics

— amb vocals i sense — per Michael Zwerin

de l'Internacional Herald Tribune

de les seves orquestres i també els que feien més goig. Charlie Barnet ("Skyliner"), Duke Ellington (Take the A train), Woody Herman (Bijou) Aquestes "Superestrelles" del seu dia, també aquelles que designen orquestres més comercials, com Harry James (The Mole) varen treure "Hits" de la música que els apassionava. Avui dia les "estrelles" són fabricades a base de tocar la música que pensen que la seva audiència desitja comprar. Tirant cal als anys 40 i 50 amb Boyd Raeburn, sentim "Boyd Meets Stravinsky", l'arranjament de Gil Evans del "Donna See" de Charlie Parker, per l'orquestra de Claude Thornhill hom s'ha de treure el barret davant de Thornhill per arriscarse d'aquesta manera després d'haver guanyat dues votacions a la revista Billboard dins la categoria "d'orquestres dolces" i Dizzy Gillespie a "Thinks to come" podem notar com es refreda la forma. No restava lloc on anar. Les orquestres clàssiques interessaven cada cop més a una més ampla i educada audiència, mentre naixia una nova forma: el rock.

Simultàniament aparegueren els discos L.P., el mitjà canviava al mateix temps que el missatge. Les històries curtes es tornaven novel·les, etc. Els puristes del Jazz d'una certa edat començaren a retirar-se davant l'amenaça de canvi, dintre "els bons temps passats". Les desafortunades necessitats comercials, varen fer dels cantaires l'essència de la música pop dels anys 60, els instrumentistes restaren entre parèntesi.

Bàsicament, només va ser una continuació de la mateixa forma: el blues. Tanta electrònica com vulgueu, però el jazz també va continuar basat en el blues. De tota manera, escoltant aquesta col·lecció es fa difícil sostreure's a la suspicàcia que una vegada exclosos, John Coltrane, Thelonius Monk, Weather Report i Miles Davis (actualment ambdós toquen jazz de big band amb els elements actuals del món de l'electrònica) i només uns quants més que varen trobar un camí per combinar la qualitat amb la comunicació, el jazz va quedar quiet després dels anys 50.

També com a continuació de la mateixa ètica Charlie Barnet va entrar a cavall dins d'un hotel, els Stones llançaven aparells de T.V. per les finestres de l'hotel. El carrer encara era el carrer i tot-hom seguia nodrint-se de Bessie Smith i Billie Holiday.

Això pot semblar una contradicció amb l'encapçalament d'aquest article, però els dos discos de la col·lecció "The Jazz Singers" (Prestige) de

Smith a Flora Parins del productor Ed Michel, ens ensenya que el prejudici contra els cantants en el món del jazz, no va ser altra cosa que aquesta: un prejudici i prou.

Com el mateix Michel escriu "cadascú té el seu prejudici... mai no he estat capaç de treure'm del tot, el sentiment, hi havia **Billie Holiday** i per tant **Everybody Else**".

La seva col·lecció desmenteix aquest prejudici; en triar les **seleccions** molts dels que també pensaven que hi havia Billie i per tant Everybody Else, s'adonaren d'aquells pocs bons cantants que feien seves les cançons afegint-hi vitalitat, atreviment i recerca. Les seves veus són instruments, i els músics quans els acompanyen resten discretament donant el suport just. Charlie Parker amb Sarah Vaughan (Love Man), Ben Webster amb Ella Fitzgerald, (In a Mellowtone) i Louis Armstrong a la trompeta després d'haver cantat "Ain't Misbehavin'" tots aporten extensions essencials, orgàniques a la quinta essència verbal.

Els músics d'aquestes dues col·leccions varen trobar-se lligats per les limitacions tècniques dels dis-

cos de 78 rpm. de manera que el que havien de dir s'havia de dir en 3 minuts. Aquesta economia d'espai va ser robada pels L.P. encara que milloressin en fidelitat sonora, La permisivitat no sempre és dolenta, depèn del que a hom se li permet de fer. L'esplendor de Coltrane mai no hagués tingut l'oportunitat de florir en tres minuts. Però costa recordar sense una mica d'enyorança al trompeta Fats Navarro, sobre Billy Eckstine en el tema "Tell Me Pretty Baby" (col·lecció Prestige) explicant una història tan completa amb un sol "chorus" de blues, sonant més a part integrant de l'arranjament que no pas com un sobrecant, acabat amb intel·ligència, en to confidencial i adreçant lògicament al proper número. Aquests poden molt bé haver estat els bons temps vells, quan el JAZZ era art i també comodat, quan el temps era swing, més que diners.

Hans Blüthner

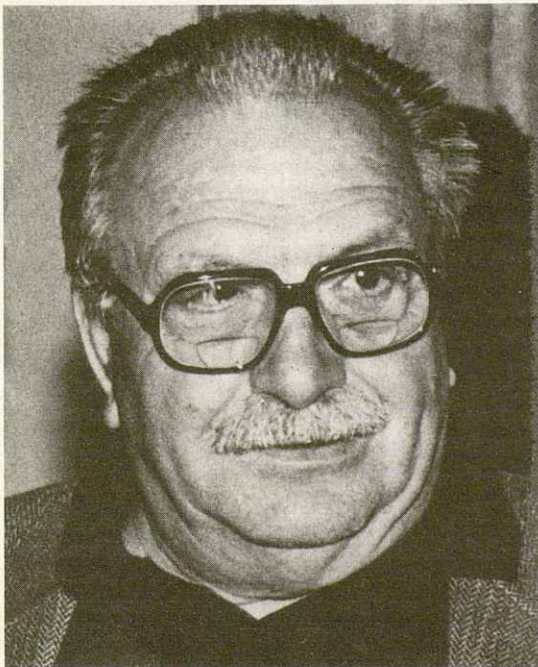
Escrit per **Michael Zwenn**
a **Internacional Herald Tribune**

27 de març 1984

Secció Arts and Lecture

Granollers, de dol

Antoni Cumella, ha mort

El proper 25 de gener morirà a Granollers, la seva vila nadina, el ceramista Antoni Cumella i Serret, l'eminent artista universalment reconegut i fill predilecte de la Ciutat.

Aquesta ha estat la trista notícia d'aquests últims dies de gener, àmpliament difosa per tots els mitjans informatius del país.

Nosaltres, a través d'aquesta modesta publicació de la nostra entitat, també volem ésser presents a l'hora de dir adéu i en pòstum homenatge a qui va ser modèlic ciutadà i gran amic. I, també, perquè l'Antoni Cumella —consoci del Jazz Club Granollers— veia amb simpatia les nostres inquietuts culturals que, naturalment, compartia i estimulava.

Amb l'absència d'Antoni Cumella, tots els granollerins perdem un d'aquells homes que —s'han dit— "decoren els pobles que els ha vist nèixer" i enriqueixen la vida de llurs conciutadans. D'aquells elegits a la contesa pel triomf de l'esperit i de la llibertat entre els seus semblants. Un home inepetible.

Reposi en la pau de la terra —la matèria que transmutava en bellesa— el seu somni d'eternitat.

Adéu, Antoni ! amic nostre...

Jazz Club Granollers

Coleman Hawkins

Va néixer el 21 de novembre del 1904 a St. Joseph (Missouri).

Coleman Hawkins va ser el músic que portà al lloc de prestigi que ostenta el saxo tenor amb ell i després d'ell.

Es antològica la gravació de la balada "BODY AND SOUL". Una de les millors obres de la extensa discografia que va deixar-nos.

Als 19 anys acompanyava a la cantant Mamie Smith (1923) època en la que es traslladà a Nova York. Després d'una breu temporada amb Louis Armstrong passà a la formació de Fletcher Henderson en la que hi va romandre del 1923 fins al 1934.

Vingué a Europa contractat per un empresari anglès. Després d'uns mesos a Anglaterra, donà una sèrie de concerts per diversos països europeus i, concretament, el febrer del 1935 actuava a la Sala Pleyel de París.

Fins al 1939, que va tornar als Estats Units, actuà a Suïssa, Holanda i França. Novament a la seva terra, és quan va gravar el famosíssim "BODY AND SOUL".

Va crear una gran orquestra éssent-ne el director. Poc temps després, la va dissoldre i passà a formar part de diferents grups reduïts, alternant Nova York i Los Angeles, entre el 1943 i el 1945, incorporant-se, per dret propi, al Jazz At The Philharmonic.

Els anys 1948 i 1949 tornà a Europa, en quines gires l'èxit fou apoteòsic.

Pesi a que, quins el van conèixer i tractar alguns diguin que era un home introvertit, amb pocs amics íntims i molt fet a la seva, Hawkins va ser un professional que sempre parà atenció a les innovacions i, en especial, a la joventut.

Si en la primera època s'inspirà en el Nova Orleans, posteriorment fou influït per les frases i formes d'Armstrong. Al 1944 participà en una sèrie de gravacions i, especialment, en alguna en la que hi formaven part el trompeta Dizzy Gillespie i el tenor Budd Johnson. En aquestes obres ja s'iniciava el naixement del Be-Bop.

No solament va ser el més gran —en la seva època— dels saxos tenors, sinó que fou reconegut com a figura important dintre el món del Jazz. Va influir fortament en els seus seguidors que, més tard, han estat estrelles amb llum pròpia. Ci-

tem a Ben Webster, Don Byas, Chew Berry, Lucky Thomson, etc. etc.

El seu so i la forma d'interpretar evolucionaren amb el temps. Als començaments, era fort, ample i una mica vibrat. Més tard, va endolcir-lo. Sempre, però, amb una qualitat i personalitat inconfundibles.

Els darrers tres o quatre anys de la seva vida foren un calvari. Era una ombra del que havia estat. No obstant, fins pocs mesos abans de morir, estigué en actiu.

El mes de maig del 1969 es produí el seu traspàs a Nova York.

Pere Crusellas i Solsona

Concert de Joe Newman Quintet

Hi ha una cosa que tenen els negres, innata, i aquesta cosa és que tenen el sentit del ritme ficat al cos.

Quan una persona té el sentit del ritme i el transmet a l'altra gent, de tal manera que els fa vibrar, es diu que té "swing".

"Swing" és el que es va palpar —literalment— el dia 17 de gener d'enguany en el Cercle Cultural de La Caixa, quan es va obrir una nova etapa, concretament la tercera, del Cicle "Ara Jazz".

El jazzman de torn fou Joe Newman qui tingué l'honor d'obrir-lo, i deixar-lo ben obert per als altres grups que puguin venir al seu darrera, ja que com s'ha dit, el "swing" va estar present durant tot el concert.

Amb Joe Newman (tp. i vocal) actuaren Andrzej Olejniczak (saxo tenor), Lucky Guri (piano), Horacio Fumero (baix) i Peer Wyboris (bateria). Un quintet autènticament internacional (USA - Polònia - Espanya - Argentina - Alemanya).

El concert va estar en la línia del Jazz Clàssic. La influència Nova Orleans dels capdavanters es va notar. Després, el concert amb un tema molt viu i molt trempat, varen interpretar "Satin Doll" del gran Ellington, tot fent-ne una versió una mica canviada però molt vàlida i interessant.

Seguí el tema "Exactly like you" en el que Newman es va prodigar amb la trompeta seguit d'un vocal meravellós. Realment per a mi, va ser el número més brillant i més important de la vetllada. Continuà el concert mantenint l'alt nivell de comunicació, i en aquesta primera part el saxofonista Olejniczak ens obsequià amb un "My one and only love" en el que es va lluir.

Es va acabar aquesta primera meitat amb el tema "Georgia on my mind".

S'inicià la segona part, després del descans, regalant-nos amb un tema lent que Joe Newman digué com únicament saben fer els autèntics homes del Jazz, en especial els de l'escola clàssica. Ens va enlairar els cors. La seva comunicació amb l'auditori, fou total.

Menció especial s'ha de fer de la presència — i per invitació espontània — l'actuació de la cantant Adrienne West, qui estava d'oiant al pati de butaques. (En Jordi Suñol n'era el culpable de que hi fos). Va cantar tres peces i el respectable encara en volia més. És una gran cantant la West. Destaquem de les tres peces la que porta per títol "My foolish Heart". Incommensurable.

Peer Wyboris ens va sorprendre amb la seva entra-

da a l'ellingtonià "Caravan". Wyboris és un bon bateria. Algú li ha inculcat que ha de tocar fort. I ho fa el peu de la lletra. La majoria de les vegades, donat el seu "forte", eclipsa l'instrument solista.

Però aquí, Newman, no perquè si, és de l'escola Nova Orleans, no es va deixar prendre el protagonisme. Un "Caravan" per recordar.

Seguiren altres temes. I quan ja es donava per acabat el concert, els aplaudiments insistents de la concurrència aconseguiren que ens toquessin, de més a més, altres dos números.

El "swing" en el concert del "JOE NEWMAN QUINTET", fou el protagonista.

Jaume Sararols i Oliveros

CICLE "ARA JAZZ - 3"

SOCIS

**JAZZ CLUB
GRANOLLERS**

DESCOMPTE DE

100 Ptes

EN EL PREU

DE L'ENTRADA

BENNY CARTER

A Life in American Music

per Morroe Berger, Edward Berger i James Patrick. Publicat per Institut of Jazz Studies i The Scarescrow PressInc. (52 Liberty St. P.O. Box 656, Matuchen - New Jersey 08840 - USA)

2 volums, 877 pàgines, més de 30 fotografies.

Aquesta extraordinària obra és el fruit de deu anys de treball per part dels seus autors i de l'amistat entre ells i en Benny Carter. Tot fent la narrativa de la carrera d'una de les més importants i versàtils figures del Jazz, tracta al mateix temps, molts aspectes musicals i socials. Aquesta forma disciplinada, combinant la biografia, la història social, la musicologia i la discografia, és única en la literatura del Jazz.

Tal com diu en Benny Carter a la introducció, en Morroe Berger era un home del Renaixement. A més d'una "tesi" sobre el Jazz, havia escrit estudis sobre el món àrab, sobre Madame de Staël, sobre les relacions entre les races i la sociologia de la literatura. El seu fill Edward i el musicòleg James Patrick han acabat la seva obra, interrompuda per la mort prematura. "La pèrdua d'un gran esperit, diu en Benny Carter, és sempre prematura. Gràcies a les recerques d'en Morroe Berger, he après de mí coses que feia temps havia oblidat". I això és el que aprendran, al llegir aquest llibre, els que creuen saber-ho tot de la música i la vida de Benny Carter. Un exemple entre cent: sabieu que en Benny va començar tocar el saxo - tenor i que, seguint el consell d'en Willie "The Lion" Smith, va adoptar el saxo-alt, l'any 1924? —En Morroe Berger també confirma el què s'ha dit moltes vegades: que tots els músics que han pogut tocar en una orquestra dirigida per en Carter, ho han considerat com una mena de privilegi. Molts són els músics, que en Berger cita, els testimonis en aquest sentit. Tot explicant la carrera de Benny Carter, en Morroe Berger retrata la història mateixa del Jazz, des del 1923 fins als nostres dies.

La discografia que figura en el Volum 2 és una de les més comprensives que s'han dut a terme dedicades al treball d'un sol músic. Hi figuren, no tan sols totes les gravacions en les que hi toca Carter des de l'any 1928 al 1981, sinó també tots els seus arranjaments i composicions. Els treballs que en Carter ha fet per diverses cintes cinematogràfi-

ques queden documentats en una filmografia a part.

Un llibre digne de figurar en tota bona biblioteca musical i indispensable per a tots els qui estiguin interessats per la història del Jazz americà.

El seu preu és de 45 dolars (unes 7.800 pessetes). Qui pugui estar interessat per aquest llibre, pot sol·licitar-lo a Jazz Club Granollers (tel. 870 65 33) i podrà aconseguir-lo amb el descompte especial que ens atorga la casa editora.

Esteve Colomer i Brossa

Discos preferits

Si em possessin en una illa tropical i només em permetessin de tocar 10 discos, elgiria els següents:

Miss Brown to you (Columbia) Teddy Wilson /Billie Holiday.

Congo Blues (Dial) Dizzie Gillespie / Red Norvo

I can't get started (Victor) Bunny Berigan

Potato Head Blues (Columbia) Louis Armstrong

Ko-ko (Victor) Duke Ellinton

Summer Sequence (Columbia) Woody Herman

Bird of Paradise (Dial) Charlie Parker / Miles Davis

Lester leaps in (Columbia) Count Basie / Lester Young

Backwater Blues (Columbia) Bessie Smith

Move (Dial) Fats Navarro

i viuria feliçment tot fent vi de les palmeres, pescant i rellegint les obres completes de Federico Garcia Lorca.

Posaria una anguila elèctrica molt gran en una caixa pel sumistre d'electricitat necessària per fer girar la meva gramola, i —després— amb els 10 discos de la meva preferència m'asseuria a acompanyar aquesta fantàstica música a la mandolina.

Bob Andersen

Copenhagen - Dinamarca

Discografia

LINDA RONSTADT
"LUSH LIFE" (Asylum)

Al llarg d'una carrera musical, a la gran majoria d'artistes, s'els hi presenta l'oportunitat de poder tocar o cantar com és en aquest cas, un repertori clàssic, encara que només sigui per demostrar o per afirmar la gran categoria d'interpret. I això és el que li ha passat a Linda Ronstadt, que ens ha sorprès a tots amb aquest disc ple de balades i standards. Perfectament dirigit pel conegut Nelson Riddle. Li ha valgut per ser ferma candidata al Grammy.

En el repertori d'aquest disc i figuren composicions com la que dóna títol a l'àlbum "Lush life", altres prou conegudes com "May Old flame", "Skylark" "It never entered my mind", "Mean to me" o el conegudíssim "Sophisticated Lady", de Duke Ellington. El grup d'instrumentistes que acompanyen a Linda Ronstadt, és de gran vàlua, acompanyat cada tema amb la suavitat i delicadesa precisa, Linda Ronstadt, no fa cap concessió especial als seus dots vocals, es limita a cantar les melodies regint-se estrictament a la partitura, sense modificar-hi res.

En resum, considerem que és un disc, quasi obligatori d'escoltar, degut als mèrits propis de Linda Ronstadt i de la batuta de Nelson Riddle.

Lluís Sitjes i Planas

RÀDIO - G

102,3 MHz
"JAZZ CLUB"

CADA DIMECRES DE
9 a 10 DEL VESPRE

El passat dissabte dia 26 de gener, a les onze de la nit es celebrà a la coneguda discoteca granollerina MODELS, la primera Nit del Jazz amb la col·laboració del nostre Jazz Club Granollers i del Studi Modern Musics, que com ja deveu saber és una escola dedicada a l'ensenyament de jazz i música moderna.

La vetllada, que fou molt amena, es desenvolupà entorn de Peter Delphinisch i el seu grup d'alumnes, que tingueren l'oportunitat de tocar en directe i poder demostrar tots els seus avenços en aquest camp.

L'ambient del local, degut al tipus de gent que va assistir-hi (bastants) i a la música de Jazz, gairebé era de autèntica cava de jazz. El programa que en principi era de tres quarts d'hora s'allargà fins a dos quarts de cinc de la matinada, passant-ho molt bé tothom, músics i públic.

Aquesta nova experiència de la discoteca MODELS, amb la col·laboració del J.C.G. i S.M.M., obre les portes de una possible continuïtat periòdica d'aquestes Jams informals, esperem ben aviat poder anunciar-vos una altra, i de l'esperança de que músics granollerins de jazz, tornin a agafar el neguit i la il·lusió d'oferir al públic aficionat autèntiques vetllades de jazz, però en un pla molt de casa, per a passa-nos-ho bé.

Lluís Sitjes i Planas

Publicació
Mensual

**JAZZ CLUB
GRANOLLERS**

Hi col·laboren:

Pere Crusellas i Solsona, Esteve Colomer i Brossa "JOINT", Amador Garrell i Soto, Lluís Sitjes i Planas, Jaume Sararols, Alfredo Papo, Josep Vadell i Milà, Jordi Vall i Escriu, Santiago Guix i Quincoces, Nestor R. Ortiz Oderigo, Bob Andersen, Francesc Sala i Pascual i Manuel Pagés i Mogas.

Fotografia: Pere Espauella i Bufia

Portada: Dibuix Amador Garrell

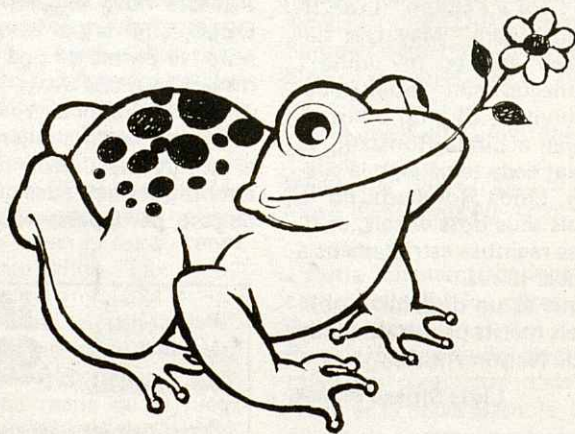
Imprimeixen: Gràfiques Garrell

Publicitat: Sitjes

Dipòsit legal: B-2472-1984

Granolla

restaurant

GIRONA, 50-52
TELÈFON 870 20 07
GRANOLLERS
